

ת"פ 52709/10/14 - מדינת ישראל, יחידת תביעות ירושלים - עו"ד ר' ישי נגד יונתן מייזל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52709-10-14 מדינת ישראל נ' מייזל

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל יחידת תביעות ירושלים - עו"ד ר' ישי

המאשימה

נגד

יונתן מייזל על-ידי ב"כ עו"ד ע' פריד

הנאשם

הכרעת דין

מצאתי לזכות את הנאשם מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט מן העבירה של החזקת סכין בה החלטתי להרשיעו.

רקע

1. כתב האישום ייחס לנאשם עבירות של הריגה של בעל חיים או היזק לו, לפי סעיף 451 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין"); החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כפי הנטען, ביום 5.12.13 דקר הנאשם למוות את כלבתם של המתלוננים, בני הזוג סקרה, שהייתה קשורה בחצר המתלוננים. הנאשם עשה זאת באמצעות סכין "קומנדו" הניתנת לקיבוע באורך של 15 ס"מ. כשנזעקו המתלוננים למקום איים עליהם הנאשם, בעודו אוחז בסכין, כי ירצח גם אותם.

המחלוקת

2. אשר לעבירה המרכזית, של הריגת בעל חיים, מתמקדת המחלוקת שבין הצדדים בשאלה האם הנסיבות בהן בוצעה המתת הכלבה עולות כדי הגנה עצמית. הנאשם אישר כי המית את הכלבה, אך טען כי הכלבה שהתה מחוץ לבית המתלוננים כשהיא משוחררת ותקפה אותו בנשיכות עד כדי סיכון של ממש לגופו, ועל כן נאלץ לדקרה. המאשימה, מנגד, טענה כי אין לקבל את גרסת הנאשם, כי הכלבה הייתה קשורה וכי לא עומד לנאשם הסייג הנדון.

3. אשר לעבירת החזקת הסכין, הנאשם אישר כי החזיק בסכין. עם זאת נטען בסיכומי ההגנה כי החזקת הסכין הייתה לצרכי הגנה מפני כלבים המהווה "מטרה כשרה" ולחלופין כי יש להימנע מהרשעת הנאשם בעבירה זו. אשר לעבירת האיומים, הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננים.

דין

חלק ראשון: המתת הכלבה

פרק העובדות - גרסת הנאשם

4. האירוע הנדון התרחש בשעת ערב, כאשר הנאשם היה העד האנושי היחיד לעיקר ההתרחשות. מכאן חשיבותה של עדותו, וההכרח בבחינה קפדנית שלה על מנת להכריע האם מדובר בגרסת אמת, או שמא בדברי כזב שמטרתם להתחמק מאחריות.

בחינה זו מעלה כי יש לקבל את תיאורי הנאשם. אלה נמסרו בצורה אמינה, מפורטת וישירה, תוך ירידה לפרטים הקטנים והמחשה חוזרת ונשנית שבוצעה ביזמת הנאשם של ההתרחשות באמצעות תנועות ידיים וגוף (לרבות שכובה על הקרקע במהלך העדות כדי להדגים את התנוחה בה שהה). התרשמתי כי מדובר בשיקוף של זיכרון חי מאירוע אמתי, ולא בגרסה שנטוטה בדיעבד. זאת ועוד, כפי שיפורט בהמשך גרסתו של הנאשם נתמכת במספר ראיות חיצוניות בעלות משקל. מנגד, לא הציגה המאשימה ראיות בעלות משקל דומה שיסתרו את גרסתו. כל אלה מביאים למסקנה, כי הנאשם תיאר את ההתרחשות מושא האישום כהווייתה.

5. הנאשם סיפר בעדותו כיצד טייל עם שתי כלבותיו, אחת לבנה ואחת חומה, בערב האירוע. דובר בשעת חשכה והאזור הנדון היה חשוך מאוד, אך הנאשם הסתייע בפנס ראש. משום שחש ברע החליט לקצר את הטיול ולצעוד חזרה לביתו דרך שביל העובר ליד ביתם של המתלוננים, הגם שבעבר ניסה להתרחק ממנו משום שכלבותיו הותקפו במקום בידי כלב אחר (פ/46 ש' 20). כשהתקרב לבית "אני רואה מהצד כלב שמתקרב אלי. הכלב ממשיך להתקרב ואני כל החיים עם כלבים, הוא היה חשוך ככה, הוא עשה לי שיניים ככה, והפרווה עומד" (פ/46 ש' 24). דובר בכלבה הנזכרת בכתב האישום (להלן "הכלבה"). הנאשם ציין שראה כי הכלבה לא היתה קשורה, נתון עליו עמד גם בחקירתו הנגדית (פ/59). הוא הדגים כיצד התקרבה לעברו ולעבר כלבותיו כשגופה מתקשח ב"סימן של אגרסיביות". הנאשם חש "הלב שלי מתחיל לדפוק ככה" וזו לאחר כשהוא אוחז ברצועות של שתי כלבותיו ואומר לכלבה "לא להתקרב, לא לזוז אנחנו יוצאים אנחנו יוצאים". זו המשיכה להתקרב כששיניה חשופות ונהמה לעבר הנאשם. לפתע "הוא קפץ עלינו" (הנאשם נקט בעדותו לשון זכר בהתייחס לכלבה) וניסתה לתקוף את כלבתו הלבנה של הנאשם. הנאשם ניסה לחצוץ ביניהן שאז הכלבה קפצה עליו כששתי רגליה הקדמיות נוגעות בו "אני כמעט נפלתי. הוא המשיך, הוא חיפש לי נראה לי דרך לתפוס את אחד הכלבים. אני זוכר זה היה כמו ריקוד, אני עושה מאמץ, אני עושה השתדלות להגן על הכלבים". במקביל קרא הנאשם לעזרה לכיוון בית המתלוננים, אך איש לא הגיע. הנאשם ניסה להתחמק מן הכלבה שהמשיכה בניסיונות לתקוף את כלבותיו עליהן גונן, ואז נפל לרצפה "וזה היה הזמן שאני קיבלתי נשיכה, הנשיכות הראשונות. מצביע על כפות הידיים". הנאשם הציג בפני צלקות שנותרו על כפות ידיו מן הנשיכות (פ/47 ש' 23-25), והדגים בשכיבה את מנח גופו כאשר ניסה להתגונן בפני הכלבה התוקפת באמצעות רגליו ובמקביל חיבק את כלבתו כדין לגונן עליה. בשלב מסוים הצליח לעמוד והמשיך בניסיונות להתחמק מהכלבה כשהוא אוחז ברצועות של כלבותיו "אנחנו עושים אחורה, אחורה אחורה, ככה וככה לכל כיוון" (פ/47 ש' 30). אלא שתשומת לבה של הכלבה, שעד לאותו שלב ניסתה להגיע לכלבותיו, הוסטה לעבר הנאשם עצמו "הכלב הסתכל עליי וכל האנרגיה, כל

המאמץ של הכלב היה לכיוון שלי. הכלב בשלב זה ניסה לקפוץ שוב פעם עליי, אני קיבלתי עוד נשיכות ביד - מצביע על האמה" (פ/48 ש' 1-2). הנאשם תיאר והדגים כיצד נפל שוב לקרקע בעוד שהכלבה מתקרבת לכיוון פניו, וכיצד כיסה פניו בשתי ידיו משום שסבר שהכלבה "רוצה לתפוס לי בפנים או גרון או משהו כזה". לאורך האירוע כולו קרא לעזרה, ללא הועיל. בשלב מסוים השתחררה אחת מכלבותיו ונמלטה. הנאשם הוסיף לתאר ולהדגים כיצד, בזמן זה, ניצבה הכלבה מעליו בעודו שכוב לאחור על הקרקע, כשראשה קרוב לפניו שאז נשכה את ידו ונותרה אוחזת ביד באמצעות פיה ומטלטלת את היד לצדדים "לא יכולתי להוציא את היד, הלב שלי דופק, אין לי אנרגיה, אין לי כלום. אני לא יכול להמשיך ולהתנגד ככה. אני חשבתי באותו זמן שאו אני אתעלף או אני אעבור התקף לב..." (פ/48 ש' 13-15). במצב זה, כך הוסיף לתאר ולהדגים, פתח הנאשם בידו הימנית את נרתיק הסכין שהיה על מתנו הימנית, ובתנועת יד כלפי שמאל נעץ את הסכין בצלעותיה של הכלבה. אז הרפה מן האחיזה בסכין, וזו נותרה בגופה של הכלבה. הנאשם הוסיף ותאר כיצד הכלבה המשיכה להתקרב אליו "עם השיניים" משך 4-5 שניות בעודו נסוג לאחור על הקרקע, עד שהחלה להתמוטט.

6. תיאוריו של הנאשם היו מוחשיים ואמינים. הדבר בלט נוכח העובדה ששליטתו של הנאשם בשפה העברית אינה שלמה ולעיתים התקשה למצוא את המילים המתאימות לביטוי מדויק. למרות זאת הציג תיאור מדוקדק, חד וחי אותו ליווה בהדגמות. בעדותו בלטה הירידה לפרטים, באופן המתיישב עם שחזור אותנטי של אירוע אמתי. לצד מעשיו במהלך האירוע הוסיף ותיאר את הרגשות שחש, בדגש על החשש לו ולכלבותיו, על רגעי האימה לנוכח המתקפה ועל סערת הרגשות שחש עם דקירת הכלבה ונפילתה ארצה "אני הייתי ככה, אני לא זזתי כמה דקות עד הלב שלי אני חשבתי שהלב עומד להתפוצץ היה לי חלש וכמעט כמו שאני אמרתי בהתחלה שהייתי בשוק ברגע שאני ראיתי הכלב לא קשור הייתי בשוק פי ארבע, פי חמש בשלב הזה. אני לא זזתי הייתי בשוק" (פ/48 ש' 26-28). גם לאחר שכלבתו שקודם לכן נמלטה התקרבה והוא התרומם מהקרקע ואחז ברצועות של שתי כלבותיו המשיך לעמוד "ככה - מדגים ידיים פרושות לצדדים, שתיים עד ארבע דקות, הראש לי מסתובב, בשלב הזה אני שואל את עצמי אם זה היה חלום, אם זה סיוט משהו כזה ופתאום אני לאט לאט חזרתי לעצמי" (שם, ש' 29-31). בהמשך, כך סיפר הנאשם, הוציא את הסכין מגוף הכלבה, ומבלי לנקותה החזירה לנרתיק, ניגש לבית המתלוננים ודפק מספר פעמים בדלת, אך לא נענה. אז ניגש לבית השכן אורי, דפק וכשאמו של אורי פתחה סיפר לה שכלבת השכנים תקפה אותו וכי דקר אותה בלית ברירה והוא חושב שהמית אותה, וביקש להזמין משטרה. אורי ואביו יצאו עמו החוצה, כשהאב ניגש לבית המתלוננים ובשלב מסוים נעלם מעיני הנאשם. בחלוף זמן ראה מספר אנשים שהתגודדו סביב גופת הכלבה ושמע צעקות "מי עשה את זה". בנם של המתלוננים התקרב לנאשם, קיללו ואיים עליו. הנאשם חזר ואמר לנוכחים שהותקף וכי לא הייתה לו ברירה. כשהגיע שוטר מסר לו שדקר את הכלב, הרים ידיו ואמר לשוטר כי הסכין בנרתיק שלצד גופו (פ/49-50)

7. עדותו של הנאשם לא רק הותירה רושם מהימן וכללה סימני אמת בולטים, אלא אף נתמכת בראיות נוספות. אלה יפורטו עתה.

ראיות התומכות בתיאורי הנאשם

8. מישור ראשון של ראיות המתיישבות עם גרסת הנאשם ומפריכות את זו של התביעה מצוי בתמונות שצולמו בסמוך לאירוע. הוגש מקבץ תמונות של זירת ההתרחשות (ת/1 וכן דיסק תמונות). לסיוע בפענוח התמונות יצוין, כי מן העדויות עלה תיאור אחיד לפיו הכלבה הוחזקה בידי המתלוננים לצורך שמירה על חניון רכבים הנמצא מצדו הימני של שביל. מצדו השמאלי של השביל מצוי בית משפחת סקרה, בעלי הכלב.

(למשל עדות אורי ליסטוקין, פ/25; עדות דוד סקרה; עדות גל סקרה). בתמונות 1 ו-2 נראית המלונה של הכלבה שנמצאה בחניון האמור, ומשמאל לה גדר מחומר קל שחצצה בין החניון לבין השביל (להלן: "הגדר"). בתמונות נוספות נראית גופת הכלבה, שכובה על השביל (כלומר: מצדה השמאלי של הגדר).

9. עיון בתמונות מביא למסקנה, לפיה באירוע הנדון הכלבה שוטטה ללא מפריע, כשאינה קשורה. להנמקת מסקנה זו אציין, ראשית, כי מתיאוריו של בעל הכלבה דוד סקרה (פ/19) עלה כי נהג לקשור את הכלבה באמצעות שרשרת שלקצה שלה חובר אביזר קפיצי ("קליפס") המאפשר חיבור של השרשרת לקולר שלצווארה של הכלבה. הקליפס נראה לאחר האירוע בתמונות (2 ו-3) כשהוא מונח על הקרקע במרחק מן הכלבה, בקרבה לגדר מצדה הימני (צד החניון והמלונה), ומחובר עדיין לקצה השרשרת אשר נמשכת לכיוונה הכללי של המלונה. גופת הכלבה, כעולה מן התמונות, מצויה מספר מטרים משם, מצידה השמאלי של הגדר. מספר עדים סיפרו, כי השרשרת באמצעותה נהג מר סקרה לקשור את הכלבה לא הייתה ארוכה מספיק כדי להגיע למיקום הגופה, כך שהכלבה לא יכולה הייתה להגיע למיקום בו היא נראית בתמונות, על גבי השביל, כשהיא קשורה באותה שרשרת (ראו עדויות דוד סקרה בפ/16; אתי ליסטוקין בפ/23 ש' 21; דוד ליסטוקין בפ/36 ש' 5; ואורי ליסטוקין בפ/26 ש' 14).

10. המסקנה העולה מכך היא כי הכלבה נפטרה, כשאינה קשורה ברצועה. הדבר תומך בתיאורי הנאשם כי הכלבה הייתה משוחררת עת התנפלה על כלבותיו ובהמשך עליו. יצוין כי הנאשם טען שהעימות עם הכלבה התרחש על גבי השביל, משמאל לגדר האמורה (פ/62), באופן המתיישב עם מיקומה של גופת הכלבה כנראה בתמונות. כאמור, הכלבה לא יכולה הייתה להגיע למיקום זה כשהיא קשורה. זאת ועוד, לא בוסס הסבר הגיוני אחר לממצאים הנראים בתמונות כמתואר לעיל:

בהעדר הוכחה לנוכחות בזמן העימות או קרוב לפניו של אדם אחר, שעשוי היה לשחרר את הכלבה מן השרשרת, הרי שישנן שתי אפשרויות: כי הכלבה הייתה משוחררת טרם העימות עם הנאשם וכלבותיו, או שהנאשם שיחרר אותה במהלך העימות, כלומר ניגש אליה בעודו מטייל עם כלבותיו, שיחרר אותה ודקר אותה, ולחלופין דקר את הכלבה בעודה קשורה ואז התיר את הרצועה.

לאפשרויות אלה אין כל אחיזה בראיות, ואין כל סיבה נראית לעין כי הנאשם יתנהג כך. המדובר באדם אוהב כלבים, שסיפר בעדותו, בצירוף תמונות, כי מגיל צעיר הוא מגדל כלבים ואף הציג כתבות פרי עטו בנושא כלבים, שפורסמו בעיתונות. באירוע הנדון טייל עם שתי כלבותיו, עליהן סיפר כי אימצן לאחר שמצא אותן במצבי מצוקה, וניכר היה מדבריו כי הוא אכפתי מאוד כלפיהן. לא התרשמתי כי הנאשם חיפש עימותים עם כלבים זרים, אלא להיפך: כי ביקש להתרחק מעימותים שכאלה. על רקע כל אלה, קשה לקבל כי במהלך הטיול עם שתי כלבותיו החליט הנאשם לפתע לגשת לכלבה זרה וקשורה, דקר אותה ואז שחררה מהרצועה, ולחלופין שחררה ואז דקר אותה. תרחישים אלה גם אינם מתיישבים עם יתר הראיות שתפורטנה בהמשך, ובהן ראיות לפיהן הנאשם ננשך מספר פעמים ונפצע במהלך האירוע.

11. לא נעלם מעיני כי עדים רבים מסרו שהמתלוננים נהגו להחזיק את הכלבה האמורה כשהיא קשורה בשרשרת (למשל גל סקרה פ/13, אורי ליסטוקין פ/26, אתי ליסטוקין פ/23), וחלקם ראה אותה קשורה זמן מה לפני ההתרחשות הנדונה (יששכר שושן פ/8, דוד סקרה פ/18). משלא מדובר בעדים לאירוע עצמו, אין בכך לשנות מן המסקנות המתקבלות מהראיות עליהן עמדתי לעיל. יתכן שכלב יוחזק דרך כלל כשהוא קשור, אך באירוע ספציפי ישחרר או ישוחרר מן הכבילה.

12. בשולי הדברים אציין כי מתמונה 3 בת/1, ובפרט מהתבוננות בה על מסך המחשב תוך הגדלתה באמצעות

קובץ התמונה שהוגש על גבי דיסק (קובץ DSC_0012), נראה כי הלשונית הקפיצית של ה"קליפס" ששימש לקשירת הכלבה עקומה. אפשר כי הדבר מספק הסבר כיצד השתחררה הכלבה, הגם שמר סקרה שלל זאת בעדותו. בין אם אפשרות זו נכונה ובין אם לאו, הנתונים הקיימים מראים כי הכלבה הייתה משוחררת באירוע הנדון.

13. תמיכה נוספת לגרסת הנאשם אודות מתקפה בידי הכלבה ומאבק שכלל נפילתו לארץ, ניסיונות התגוננות ומספר נשיכות, מצוי בראיות אודות מצבו בסמוך לאחר האירוע. דובר במצב נסער, כשעל הנאשם חבלות, סימני דם ובוץ, וקרעים בבגדיו.

הדבר עולה, תחילה, מתמונות נוספות שהוגשו, של חבלות על גופו של הנאשם (נ/1 ו-נ/2) אשר צולמו בסמוך לאירוע. הנאשם נחבל במצחו, באופן המתיישב עם תיאורו כי במהלך תקיפתו בידי הכלבה הוא נפל לקרקע (שאחרת קשה להסביר כיצד הצליחה הכלבה להגיע לגובה מצחו של אדם בוגר). עוד תועדו חבלות על כפות ידיו ואמת היד המתיישבות עם תיאורי המאבק וטענותיו כי ננשך מספר פעמים בידי הכלבה טרם דקירתה. אפנה גם לדו"ח הפעולה של השוטר רפאל עוז שהגיע לאירוע, וכתב כי ראה על ידיו של הנאשם "סימני פציעה רבים כמו כן במצחו של החשוד יש פציעה" וכי בגדיו "מלאים בבוץ וסימני דם" (ת/4). במסמכי חדר המיון בו טופל הנאשם לאחר האירוע צוין בין היתר כי הנאשם היה "חבול ושרוט, בגדיו מלאים כתמי דם" (ת/7). גם החוקר פנחס לוי סיפר כי החליט לצלם את הג'קט שלבש הנאשם משום שהיה מלוכלך בדם ובוץ והיה קרוע (פ/42 ש' 25, תמונה נ/3). העובדה שכל אותם אנשים שפגשו בנאשם לאחר האירוע מצאו לציין את הופעתו ופציעותיו מעידה, כי דובר באלמנטים בולטים. כפי שצוין לעיל, הנאשם אף הראה בדיון צלקות אשר מתיישבות עם תמונות החבלה האמורות וטענותיו כי ננשך בידי הכלבה.

14. מצבו של הנאשם סמוך לאחר האירוע תואר גם בעדותו של אורי ליסטוקין (להלן "אורי"). דובר בעדות ישירה וכנה, מצדו של מי שאינו מעורב באירוע ואין לו סיבה למסור דברי כזב. הן הנאשם והן אורי סיפרו כי אין ביניהם יחסים קרובים, והיכרותם שטחית כך שאין בנמצא סיבה כי אורי ינסה לגונן, בדברי שקר, על הנאשם (הנאשם פ/60 ש' 28, אורי פ/25 ש' 17). אני מוצא את עדותו של אורי מהימנה.

אורי מסר כי בערב האירוע הנאשם דפק על דלת ביתו, אמו או אביו פתחו והוא ראה זאת. הנאשם היה "עם בוץ מלוכלך" וביקש "תזמינו לי בבקשה משטרה" (פ/24). אורי שאל את הנאשם מה אירע וזה השיב "הרגתי אותו לא הייתה לי ברירה" והסביר שהמית את הכלב של השכן. אורי התקשר למשטרה וישב עם הנאשם מחוץ לביתו "חיכינו למשטרה. כל הזמן הוא אמר לי 'לא היתה לי ברירה, לא היתה לי ברירה'". לתיאוריו של אורי אודות המשך ההתרחשות אתייחס בהמשך.

אף אביו של אורי, דוד ליסטוקין, העיד כי לשמע נקישות ועם פתיחת הדלת ראה את הנאשם רועד וחיזור כשעל ידיו ועל הג'קט שלבש סימני דם, וכי הנאשם אמר "שחט" את הכלבה וביקש להזמין משטרה (פ/33, פ/35). בדומה העידה אמו של אורי, אתי ליסטוקין, כי הנאשם כאשר התדפק על דלתם נראה "מבוהל, חיזור. הוא היה מלוכלך עם בוץ ודם על המכנסיים" (פ/21 ש' 16). העדה, המתגוררת בסמוך לבית משפחת סקרה, סיפרה עוד שהכלבה הנדונה הייתה גדולה ומאיימת, הגם שהייתה "טובה" (שם, ש' 23). בהקשר זה אציין שגם בעלת הכלב, גב' סקרה שלעדותה אדרש בהמשך, סיפרה שהכלבה היתה בעלת "מראה חזותי מאיים. קווקזים זה כלבים גדולים, היא היתה כלבה טובה ומשחקת עם הילדים שלי, מעולם לא תקפה" (פ/27).

15. מצבו של הנאשם לאחר האירוע, הן מבחינת חזותו והן מבחינת התבטאויותיו באזני העדים וסערת הרגשות שהפגין, תומכים בתיאור ההתרחשות על ידו כמתואר לעיל. עובדת היותו פצוע ומגואל בדם ובגדיו קרועים

ומלוכלכים בבזבז מתיישבת עם תיאורו את העימות עם הכלבה, לרבות נפילתו לקרקע והנשיכות שספג.

יש לציין כי תיאורי התנהלותו של הנאשם לאחר האירוע רלבנטיים לא רק מבחינת מצבו הרגשי והפיזי, אלא גם כאלמנט נוסף השולל את האפשרות שהמית מיזמתו את הכלבה, מבלי שנשקפה לו כל סכנה. אפשרות זו לא מתיישבת עם התנהלותו של הנאשם מיד לאחר האירוע הסוער. במקום להימלט, להחליף את בגדיו או להסתיר את הסכין, המקום הראשון אליו ניגש הנאשם לפי עדותו הוא לבית בו מתגוררים בעליה של הכלבה, ודפק שוב ושוב בשער (פ/49 ש' 4-5). משלא נענה, פנה למשפחת ליסטוקין, חיזור ורועד, וביקש להזמין משטרה תוך שהוא חוזר ומוסר כי המית את הכלבה בלית ברירה (פ/49 ועדויות בני המשפחה עליהן עמדתי לעיל).

איני מקבל אפשרות שהוצעה או נרמזה בסיכומי התביעה, לפיה הנאשם נהג כפי שנהג משום שהיו מצלמות במקום (שבפועל לא עבדו) והוא חשש שצולם. אין כל ראייה כי הנאשם ראה מצלמות במקום, שכאמור היה חשוך ביותר עד שהנאשם נדרש להשתמש בפנס ראש. לא הוכח מיקום המצלמות, באופן שהיה מאפשר לנאשם לדעת על קיומן. יששכר שושן, חבר של בני משפחת סקרה שלעדותו אדרש בהמשך, מסר שהייתה מצלמה אחת ואף הוא לא ידע לומר בדיוק היכן הוצבה (פ/9-10). האפשרות האמורה היא אפוא בגדר ספקולציה שלא הוכחה או בוררה, ולא ניתן לקבלה. היא אף סותרת את תזת התביעה: שהרי, אם הנאשם הבחין במצלמות, מדוע שייגש לכלבה בעודה קשורה וידקור אותה למוות לעיני המצלמות? נותרנו אפוא עם התנהגות של הנאשם לאחר המתת הכלבה המתיישבת עם זו של אדם שפעל בלית ברירה, אשר מבקש מיזמתו לקרוא למשטרה והוא פצוע, נסער והלום.

16. לבסוף, תיאורי הנאשם הולמים גם את מיקום הדקירה על גבי גופת הכלבה. הנאשם סיפר והדגים כיצד, בעת שהיה שכוב בגבו על הקרקע כשהכלבה ניצבת מעליו ותוקפת אותו, השתמש בידו הימנית כדי לשלוף את הסכין מהנרתיק שהיה צמוד למותן ימין שלו, ובתנועה כלפי שמאל דקר את הכלבה. השוטר איל לוי תיאר, במזכר ת/8, את המיקום של דקירת הכלבה אותו ראה על גופתה וציין כי החתך היה "באזור חזה שמאלי של הכלב". גם תמונות גופת הכלבה (ת/1 תמונות 5-7) מציגות את מיקום הפגיעה האמור. המיקום הולם את דקירתה של הכלבה בצדי גופה, בצד שמאל. זהו גובה נמוך יחסית לגובהו של אדם עומד, ועל כן מתיישב עם תיאורו האמור של הנאשם המתאר דקירה בעודו מצוי על הקרקע בצמוד לכלבה.

17. כל אלה תומכים בגרסת הנאשם ומחייבים לקבלה. הן עדותו בפני עצמה, על דרך מסירתה והפירוט שבה, והן התאמתה למכלול הראיות, מציגים תיאור מהימן.

הטענות כנגד מהימנות הנאשם

18. נתתי דעתי לנתונים ולפערים בעדות הנאשם עליהם הצביעה התביעה, בניסיון לערער את אמינות גרסתו של הנאשם. איני מקבל ניסיון זה. אפרט:

19. הנאשם העיד שכחודש לפני האירוע כלבה אחרת של משפחת סקרה (שבוסס כי גידלה מספר כלבים) התנפלה על אחת מכלבותיו, שנמלטה ובהמשך חזרה לביתו כשהיא נשוכה. הנאשם טען ששוחח עם מר סקרה ובנו, שהתנצלו (פ/51-52). איני סבור שמדובר בדברי כזב. הנאשם הסביר כי לא התלונן על האירוע משום שלא רצה לגרום למתלוננים "בעיות" עם העיריה והסתפק בכך שהמתלונן מסר לו שהכלבה מחוסנת, וכי לא לקח את כלבתו הנשוכה לווטרינר משום שהסתפק בניקוי הפצע ובהעדר כסף לשלם עבור הטיפול. התרשמתי שמדובר בהסברים אותנטיים ומתקבלים על הדעת. אני ער לכך שמר סקרה הכחיש את השיחה עם הנאשם, אך כפי שיפורט בהמשך אני מתקשה יותר לקבוע ממצאים על סמך עדויות המתלוננים.

20. התביעה הצביעה על כך שהנאשם טען למספר אירועים קודמים בהם נוצר "עימות" בינו לבין כלבים. לצד האירוע הנזכר לעיל הקשור בכלבה אחרת של המתלוננים, סיפר שכשנה קודם לכן כלב השתולל עת הנאשם טייל באזור הר חומה; והוסיף וסיפר על מקרה שהתרחש כשבועיים לפני האירוע מושא האישום בו פגש, במהלך טיול עם כלבותיו, בכלב מסוג אמסטף שנהם לעבר הכלבות, והנאשם זרק לעברו אבן שאז הכלב נמלט (פ/52, פ/57. ראו גם פ/53). איני סבור כי מדובר בריבוי של אירועים, וכי יש בו ליצור רושם לפיו הנאשם בודה מלבו עימותים מעין אלה או להשפיע על אמינות גרסתו. זאת, בפרט, נוכח ההבדלים הניכרים בין האירועים הנוספים שתיאר, ובין תיאורו את האירוע מושא האישום.

21. עוד הוזכר כי הנאשם היה באירוע עם שתי כלבותיו. הנאשם הסביר כי אחת הכלבות הייתה מבוגרת, והשנייה חוותה טראומות בעברה ומתקשה לגונן על עצמה (פ/54 ש' 13-14). הוגשה תמונה של אחת הכלבות (נ/7), המציגה כלבה שאינה גדולה. עוד הוצגו, כמפורט לעיל, ראיות לפיהן הכלבה שנהרגה הייתה גדולה ובעלת חזות מאיימת, ויוזכר כי משפחת סקרה החזיקה את הכלבה לצרכי שמירה. בנסיבות אלה איני סבור כי העובדה שהנאשם שהה בזמן העימות עם כלבותיו שוללת את גרסתו או פוגמת בהערכת הסיכון שנשקף לו בעת שהגיב בדקירת הכלבה.

22. הוצגו פערים מסוימים בין תשובות הנאשם בחקירותיו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. לא התרשמתי כי מדובר בסוגיות שבמהות, שיש בהן להביא למסקנה לפיה הנאשם מסר דברי שקר. המדובר בפערים ספורים שאינם חורגים מגדר הבדלים שעשויים להתעורר בשים לב לטיבו הסוער והדינמי של העימות עם הכלבה, לשוני שבין חקירת משטרה ומסירת עדות, ולכך שהנאשם נחקר בדצמבר 2013 והעיד בבית המשפט בינואר 2016. כך בדבר השאלה אם הנאשם נפל ארצה פעם או פעמיים במהלך האירוע; העובדה שבהודעתו ת/3 לא הזכיר כי כלבתו ברחת תוך כדי העימות; או בדבר אמירתו בהודעתו האמורה, לפיה ננשך בידי הכלבה כאשר רק בהמשך ההודעה סיפר כי נפל ארצה, בעוד שבבית המשפט סיפר ש"היא הפילה אותי לפני שנשכה אותי" (פ/54 ש' 21).

23. עוד ביקשה התביעה לייחס משקל לאמירת העדים _____ ממשפחת ליסטוקין לפיה, כאשר הנאשם צלצל בדלתם, הוא אמר להם "שחטתי את הכלב". הנאשם שלל כי השתמש בפועל זה והוסיף שכלל לא הכיר אותו "אני לא ידעתי את המילה. אני בן אדם דתי אני יודע שיש שוחט אני יודע שיש שחיטה של בשר, אבל להגיד את הפועל (מדבר באנגלית) לא אמרתי" (פ/60). בחנתי את הראיות לעניין זה, ואני סבור שהטענה לפיה אמר "שחטתי" לא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ומכל מקום אינה מעלה או מורידה.

הספק נוגע, ראשית, להתרשמותי במהלך עדותו של הנאשם מדרגת שליטתו בשפה העברית, כאשר לא אחת "חיפש" את המילה המתאימה דבר המתיישב עם טענתו שצוטטה לעיל. שנית, נוגע הספק לכך שעדי התביעה ממשפחת ליסטוקין, באזניהם נאמרה האמירה הרלבנטית, לא הציגו גרסה אחידה בנושא זה. אורי העיד תחילה שהנאשם אמר "הרגתי אותו לא היתה לי ברירה" וכאשר הוצג בפניו שבחקירתו מסר שהנאשם אמר "שחטתי" השיב שאינו יכול לעמוד מאחורי אמירה זו "אני לא יכול להבטיח את זה. הוא אמר או הרגתי או רצחתי או שחטתי, איזה שהיא מילה רעה" (פ/24. ראו גם פ/26 ש' 20). אמנם שני הוריו מסרו שהנאשם אמר "שחטתי" (אתי ליסטוקין פ/21, דוד ליסטוקין פ/35), אך בעדותו של אורי יש לערער את האפשרות לקבוע כי כך נאמר מעל לספק.

חשוב מכך, אף אם היו ראיות להראות מעל לספק כי הנאשם השתמש בפועל "לשחוט", אין בכך די כדי לבסס את עמדת התביעה. זאת, משלפי העדויות אמר באותה נשימה לבני משפחת ליסטוקין כי המית את הכלבה בלית ברירה. אורי, למשל, סיפר כי הן כאשר ניצב בפתח דלתם והן במהלך ההמתנה למשטרה, הנאשם "כל הזמן

הוא אמר לי 'לא הייתה לי ברירה, לא היתה לי ברירה'" (פ/24). כך, אין בשימוש בפועל האמור משום הודאה או ראשית-הודאה בהמתת הכלבה שלא בניסיונות של הגנה עצמית.

על מצבו הרפואי של הנאשם

24. באמדם תחושותיו של הנאשם באירוע וכנות טענותיו יש לשקול אלמנט נוסף. עניינו במצבו הרפואי של הנאשם, הסובל מליקויים לא שגרתיים הקשורים בין היתר בחולשת המערכת החיסונית ועל כן מגלה רגישות יתרה לזיהומים ולפציעות. בשל צנעת הפרט לא אפרט את האבחנות המדויקות, ואסתפק בהפניה למכתבו של האימונולוג פרופ' עזיוני נ/5; למסמכים הרפואיים ת/7; לתיאורי הנאשם בפ/45 אודות שריטה קלה שיצרה זיהום עד כדי חשש לרגלו; ולסיכום מחלה שרשמה ד"ר גולדשמידט מן המרפאה ההמטולוגית בהדסה עין-כרם שהוגש כחלק מנ/6. הנאשם הופיע לשיבות בית המשפט ומסר עדותו כשדרכי נשימתו מכוסים במסכה רפואית, ולאורך הישיבות חזר והשתעל. באירוע הנדון, כך העיד, חש ברע "שלושה ימים אני לא מרגיש טוב, דלקת בגרון וגם בחזה ועם אנטיביוטיקה" (פ/46 ש' 16).

25. הגם שהמצב הרפואי בפני עצמו אינו מוכיח את אמיתות גרסתו של הנאשם, הרי שאני סבור כי יש בו לתמוך בה. אני סבור כי היותו של הנאשם פגיע במיוחד ברמה האובייקטיבית מחזקת את הרושם לכנות טענתו בדבר החשש הניכר אותו חש בזמן האירוע, אל מול הכלבה התוקפת ונושכת אותו. גם אדם בריא לחלוטין יחשוש לפגיעה של ממש אל מול מתקפה שכזו, ועל אחת כמה וכמה מי שמחזיק ברגישויות חריגות מן הסוג האמור.

סיכום ממצאי העובדה

26. אני מקבל את תיאוריו העובדתיים של הנאשם אודות התפתחות האירוע והתרחשותו. אני קובע כי הנאשם טייל עם כלבותיו בסמוך לבית המתלוננים, בחשכה, עת הבחין בכלבה הנדונה שהייתה משוחררת מן הרצועה ושוטטה מחוץ לבית המתלוננים. הכלבה התקרבה, נהמה לעבר כלבותיו של הנאשם וניסתה לתקוף אותן. הנאשם ניסה לגונן עליהן כשהוא אחז ברצועות של כלבותיו וקורא לעזרה. ניסיונות התקיפה מצד הכלבה המשיכו, וכללו גם תקיפה של הנאשם. בשלב מסוים הופל הנאשם בידי הכלבה ארצה ונשך על ידה. הנאשם הצליח לעמוד על רגליו והמשיך בניסיונות להתחמק מהכלבה, תוך שאחז ברצועות של כלבותיו, זז אחורה ולצדדים והמשיך לקרוא לעזרה. הכלבה, מצדה, המשיכה בתקיפת הנאשם ובשלב מסוים קפצה על הנאשם, נשכה אותו שוב והוא נפל לקרקע בשנית. כשהוא שכוב בגבו על הקרקע, המשיכה הכלבה במתקפה כשהיא מתקרבת לכיוון פניו של הנאשם. הנאשם סבר שהכלבה מנסה לנשוך בפניו או בגרונו, והתגונן באמצעות כיסוי פניו בידיו. אחת מכלבותיו השתחררה ונמלטה, ואילו הכלבה התוקפת, כשהיא ניצבת מעל הנאשם, נשכה אותו שוב בידו השמאלית ונותרה לאחוז ביד זו בשיניה ולטלטלה בתנועות ראש. לאורך האירוע כולו חש הנאשם פחד, כשבמצב הנדון העצימו תחושותיו עד כדי חשש לעצמו ותחושת חולשה. אז, באמצעות ידו הימנית, הוציא סכין אותה נשא בנרתיק על מתנו הימנית, נעץ אותה באזור החזה השמאלי של הכלבה והרפה מן הסכין, שנותרה בגוף הכלבה. הכלבה המשיכה להתקרב לנאשם ולנהום משך מספר שניות, עד שהתמוטטה. דקירה זו גרמה למות הכלבה.

המישור המשפטי - סייג ההגנה העצמית

27. סייג זה עוגן בסעיף 34 לחוק העונשין, ולפיו:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה

עמוד 8

סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". בהיותה סייג לאחריות פלילית, די בקיומו של ספק סביר להתקיימותה של ההגנה העצמית כדי להוביל לזיכוי של נאשם (סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין).

28. בחינת המקרה בו עוסקת הכרעת דין זו מעלה, כי הוא עונה לתנאיו של הסייג האמור, כפי שעוצבו בחוק ובהלכה הפסוקה. ראו ע"פ 6056/13 **שיבלי נ' מדינת ישראל**, פס' 22 (21.9.15); ע"פ 5266/05 **זלנצקי נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (22.2.07).

ברגע בו החליט הנאשם להשתמש בסכיניו ולנעוץ אותו בכלבה, ניצב הנאשם בפני סכנה מוחשית לפגיעה בגופו. לא דובר בסכנה ערטילאית או רחוקה ואף לא בסכנה מסתברת, אלא בסיכון שמימושו החל בפועל. שהרי הנאשם נשך, מספר פעמים, בידי הכלבה במהלך התקיפה לפני רגע הדקירה, ידיו זבו דם מן הנשיכות והוא אף הופל לקרקע על ידה. דובר, כפי שתואר לעיל, בכלבה גדולה מבחינה פיזית ובעלת חזות מאיימת, שהוחזקה לצרכי שמירה ואשר ניצבה ברגע האמור מעל הנאשם השכוב על הקרקע, כשפיה אוזח בידו השמאלית של הנאשם ומטלטל אותה. הנאשם אף תיאר כי חש שכוחותיו תשו וחשש שיתעלף, דבר שהיה מותירו חסר הגנה לנוכח מתקפת הכלבה. כל אלה עונים לתנאי "הסכנה המוחשית".

עוד ברי כי דובר בהתגוננות מ"תקיפה שלא כדין". יסוד זה מגלם שני עקרונות: האחד מבקש לוודא כי ידובר במעשה התגוננות מפני תוקף ולא במעשה שאופיו התקפי, והשני כי התוקף לא יפעל בצורה המותרת על פי דין (עניין **זלנצקי**, שם). במקרה בו אנו עוסקים שוטטה הכלבה ללא משגיה, רצועה או זמם. לא מן הנמנע לציין כי הדבר נוגד את הוראות חוק עזר לירושלים (פיקוח על כלבים וחתולים), תשל"ח-1978 הדורש בסעיף 9 לחוק מבעל כלב למנוע מכלבו גישה חופשית לרשות הרבים ולמעבר המשמש עוברי אורח, ולאפשר לו לצאת מביתו רק עם רצועה וזמם. זאת, כמובן, כדי למנוע מבעל החיים לפגוע בעוברי אורח. במקרה דנן, ניגשה הכלבה לנאשם ולכלבותיו שטיילו במקום, ותקפה. תגובת הנאשם הייתה בגדר מגננה.

מאותן סיבות, ובשים לב לכך שדובר בשביל הפתוח למעבר עוברי אורח וכי הנאשם לא צפה או יכול היה לצפות מראש שהכלבה תשוטט במקום ללא מפריע ותתקוף אותו, אין לומר כי גרם לתקיפה בהתנהגות פסולה.

29. שלושת התנאים הנוספים של סייג ההגנה העצמית כרוכים זה בזה. לפיהם, נדרש כי מעשה ההתגוננות יתבצע רק מרגע שהוא דרוש באופן מידי להדיפת התקיפה; יהיה נחוץ הן מבחינה איכותית, העוסקת בקיומן של דרכי פעולה אלטרנטיביות, והן מבחינה כמותית הבוחנת האם היה באפשרות הטוען לסייג לגונן על עצמו באופן שפגיעתו בתוקף הייתה פחותה; ויבטא תגובה פרופורציונלית לרעה אותה ביקש המתגונן למנוע. עם זאת, כך נפסק, "יסוד הפרופורציה אינו מחייב שקילות, וייתכנו נסיבות שבהן הפגיעה בתוקף במסגרת ההתגוננות תהיה חמורה מן הסיכון שפגיעה זו נועדה למנוע, ולא יישלל תנאי הפרופורציה. הדבר נובע מן ההבדל שבין האינטרס הלגיטימי של המותקף להגנה מפני תקיפה אל מול האינטרס הבלתי לגיטימי של התוקף שבמחיר פגיעה בו מוגשמת ההגנה העצמית [...] ומהפגיעה הפוטנציאלית באוטונומיה של המותקף ובסדר חברתי" (עניין **זלנצקי**, שם).

תגובתו של הנאשם עומדת בדרישות אלה. הוא מצא עצמו נתון, במקום חשוך בו שהה לבד עם כלבותיו, למתקפה מצדה של כלבה בלתי מרוסנת. הגם שספג מספר נשיכות מצדה לא מיהר להגיב בכוח כלפיה, אלא ניסה להפסיק את העימות במספר דרכים אחרות. בראשית האירוע קרא לעבר הכלבה להתרחק ונסוג בעצמו, אך הכלבה התקרבה אליו כשהיא נוהמת והחלה בתקיפה. במשך חלקים משמעותיים מן האירוע המשיך הנאשם

בניסיונות לסגת מפני הכלבה, כשהוא זז אחורה ולצדדים. במקביל ולאורך האירוע כולו קרא לעזרה, ללא הועיל. כל עוד עמד על רגליו, ולמרות שנשך, לא פגע בכלבה והתמקד במאמץ דפנסיבי למנוע פגיעה בו ובכלבותיו. גם לאחר שנפל בפעם הראשונה, לא הגיב בתקיפתה של הכלבה. רק בשלב מתקדם של האירוע, כשנפל בשנית אל הקרקע, במצב בו ידו אחוזה בפיה של הכלבה והוא חש שכוחותיו אוזלים, הגיב בדקירת הכלבה. תגובה זו הגיעה כמוצא אחרון, מבלי שעמדו לנאשם דרכים אחרות להפסיק את תקיפתו בידי הכלבה. עוד לא דובר בפרץ של אלימות חוזרת מצדו של הנאשם אלא בדקירה אחת, תוך שהנאשם עזב את הסכין והותירה בגוף הכלבה.

הגם שהמעשה גרם למותה המצער של הכלבה, איני סבור כי יש בו לחרוג מתנאי הנחיצות הכמותית והפרופורציה, שכאמור אינם מציגים דרישת שקילות מוחלטת אלא רצון להגביל את תחולת הסייג להתגוננות באמצעות הפעלת כוח שאינו חורג מגדרי הסביר וההכרחי בנסיבות העניין. סבורני כי בנסיבות הנדונות, לאחר שנשך שוב ושוב, ניסה בדרכים שונות לגונן על עצמו ועל כלבותיו ללא הצלחה, קרא לעזרה ולא נענה, ומצא עצמו מול כלבה הגוהרת מעליו, אוחזת בידו ומנסה להוסיף ולפגוע בו, תגובתו של הנאשם הייתה בגדר "רע הכרחי" לצורך מניעת פגיעה נוספת וניכרת בגופו.

30. משבוססו תנאי הסייג הנדון, הרי שיש לזכות את הנאשם מן העבירה.

חלק שני: עבירות האיומים והחזקת הסכין

עבירת האיומים

31. איני סבור כי האישום בעבירה זו הוכח בדרגת ההוכחה הנדרשת בפלילים. הנאשם הכחיש כי איים על מי מן המתלוננים (פ/60 ש' 30; הודעתו ת/2). לצד הרושם האמין שהותירה עלי עדותו, התרשמותי כי לא מדובר באדם השש לעימות, והעדרה של סיבה מוכחת לכך שיבקש לאיים או לפגוע בבני משפחת סקרה, נתמכת הכחשתו גם בעדותו המהימנה של אורי.

32. אורי ציין כי שהה עם הנאשם ברציפות מהרגע שהנאשם דפק על דלת ביתו וביקש לקרוא למשטרה, לאורך ההמתנה למשטרה ועד להגעת השוטרים (פ/26 ש' 28). אורי לא תיאר את הנאשם בדקות אלה כמי שהתנהג בצורה אלימה או מאיימת, אלא סיפר כי הנאשם חזר וציין בפניו שהמית את הכלבה בלית ברירה. אורי והוריו, כמתואר לעיל, תיארו אדם חיוור ורועד. עוד ציין אורי כי "לא שמעתי חילופי דברים בין הנאשם לבין משפחת סקרה. יונתן צעק 'לא היתה לי ברירה לא היתה לי ברירה'". אורי גם העיד ששמע את מר סקרה צועק לילדיו שלא יפתחו את השער כי "יש לו סכין" הגם שלא זכר אם ראה את הנאשם מחזיק סכין בפועל, ושבני משפחת סקרה "לא פתחו את השער" עד להגעת המשטרה (פ/24). גם בחקירתו הנגדית חזר ואמר כי הנאשם "רק צעק שלא הייתה לו ברירה" (פ/26 ש' 30).

33. די בכך להקים ספק סביר בנוגע לעבירת האיומים, ולמעלה מכך. אני ער לדברי עדי התביעה עליהם מסתמן האישום, אך סבור שדובר בגרסאות מוצקות פחות מאלה שעליהן עמדת לעיל. אלה העדים:

34. יששכר שושן העיד שהנאשם החזיק בסכין, אך לא התחייב לכך "הייתה ביד נראה לי כמו שאני זוכר" (פ/8 ש' 16). הוא אף לא ידע לומר מה צעק הנאשם הגם שאישר שמסר במשטרה שהנאשם צעק "שהוא ירצח אותנו" (שם, ש' 11). הוא טען גם כי יחד עם הבנים ממשפחת סקרה יצא מן החצר של משפחת סקרה לעבר הנאשם. הוא והבנים הגיעו למעלה השביל שאז ראו את הנאשם אוחז בסכין (פ/10 ש' 10). כשנשאל האם הוא זוכר האם גב' סקרה יצאה גם כן, השיב בשלילה (פ/11 ש' 17).

35. גל סקרה, אחד הבנים, מסר כי במקום נכחו יששכר, בן נוסף בשם אושר והוא, ובהמשך הצטרפו הוריו. גל טען שראה את הנאשם מטווח קצר כשהוא ניצב סמוך מחוץ לשער בית משפחת סקרה ומחזיק סכין. גל לא סיפר בעדותו כי הנאשם צעק דבר מה או איים (פ/12-15).

36. אביו של גל, דוד סקרה, סיפר שהצטרף להתרחשות מבלי שראה שהנאשם מחזיק או מנופף בסכין (פ/20 ש' 14). דוד לא ציין ששמע איום מצד הנאשם. כל שסיפר הוא כי שכן טלפן אליו ומסר לו "תיזהרו הוא עם סכין" ולכן הזהיר את ילדיו "אמרתי להם לא לצאת מהשער". בדומה ליששכר טען דוד שהנאשם היה "למעלה בסוף העליה" ולא בצמוד לשער כפי שטען גל (פ/16). עם זאת ובניגוד ליששכר טען כי בני המשפחה לא יצאו מן השער "אנחנו עמדנו בתוך הגדר, היה חושך מצרים, הוא עמד למעלה, אני לא יודע אם הוא צעק ומה הוא אמר" (פ/19). תיאורים אלה, בדגש על המרחק מן הנאשם והחושך, מוסיפים ומחלישים את האפשרות להסתמך על גרסאות העדים שטענו כי ראו את הנאשם מחזיק בסכין או שמעו אותו מאיים עליהם.

37. גם עדותה של גב' נורית סקרה, רעייתו של דוד, שונה בפרטים מהותיים מעדויות קודמיה. בכלל זה טענה כי היא וילדיה נשארו בתוך שטח החצר שלהם, ורק לאחר שהנאשם עזב "והלך למעלה... התרחק מאיתנו" יצאו החוצה משער הבית וראו את הכלבה מתה. אז צעקה על הנאשם "שהוא חולה נפש וכי אדם בריא לא יכול לעשות דבר כזה" והנאשם הגיב בכך ש"הניף את הסכין וצעק שהוא יהרוג אותנו" (פ/28). גב' סקרה טענה שהנאשם היה לבדו, בניגוד לעדותו של אורי. עוד טענה שכשאוימה בידי הנאשם, אשר ניצב על השביל ליד גופת הכלבה, היו לידיה בני משפחתה "היינו כולנו" (פ/29). זאת בניגוד לעדויות בעלה דוד ובנה גל שסיפרו כאמור כי בני המשפחה נותרו בתוך חצר הבית ולא סיפרו על האיום הנטען.

התרשמתי כי עדותה של גב' סקרה לא הייתה מדויקת, ואופיינה במידה של העצמה. ייתכן כי דובר בתוצאה של החוויה הקשה שעברה למראה הכלבה ההרוגה. כך, למשל, טענה כי הנאשם הודה בפני הנוכחים לרבות באזני בניה כי הוא אשר שחרר את הכלבה מן הרצועה שקשרה אותה ואז הרג אותה וזאת "כי הוא פחד שהיא תפגע לו בכלבים" (פ/29 ש' 4-5, ושוב בפ/30 ש' 30). להתוודות מעין זו אין זכר באף אחת מהעדויות האחרות. ניתן אף לתהות לגבי ההגיון שבתוכן הדברים - ומדוע, אם חשש הנאשם מהכלבה, החליט לשחררה? דוגמה אחרת היא טענתה של גב' סקרה לפיה השוטרים הגיעו "כשהסכין באוויר", וכי הנאשם סירב תחילה לזרוק את הסכין. תיאורים אלה סותרים את תיאוריו של השוטר עוז, שמסר על שיתוף פעולה מלא של הנאשם וכי הסכין הייתה בנרתיק על מתניו (ת/4). אציין כי עדים נוספים לרבות הנאשם תיארו את הסכין במיקום זה, למתני הנאשם, לאורך ההמתנה להגעת המשטרה (ראו עדות אתי ליסטוקין בפ/22; ועדות דוד ליסטוקין בפ/34 שציין כי לא ראה שהנאשם עשה משהו עם הסכין הגם שהמתין עמו לבוא המשטרה). על רקע זה אני מתקשה להיסמך על אמירתה של העדה, לפיה הנאשם איים "אני אהרוג אתכם עם הסכין מגואלת בדם ומנופף" - תמונה, שספק כי הייתה נשכחת בידי יתר הנוכחים (פ/29).

38. לבסוף אציין שגם עדותו של דוד ליסטוקין שוללת את תרחיש האיומים המילוליים. דוד סיפר אמנם בנוגע לנאשם כי "היה קצת עימות בינו לבין השכן, הוא כעס שהם כעסו עליו שהוא הרג את הכלב ולא דואגים לו, אכפת לכם מהכלב ולא ממני" אך לא הזכיר איומים מילוליים או הנפה של סכין (פ/33).

39. על רקע כל אלה אני קובע, כי לא הוכח שהנאשם איים, בסכין או בקריאה, על בני משפחת סקרה.

40. נוכח מסקנותיי עד כה, איני סבור כי יש צורך להרחיב בדיון בטענות ההגנה אודות מחדלי חקירה ומחדלים בניהול התיק (סיכומי ההגנה, פ/66-67). למעלה מן הצורך אציין כי בחנתי את הטענות ואיני סבור כי אירעו

מחדלים בעלי עצמה שיש בהם להשליך על קביעותיי.

עבירת החזקת הסכין

41. אין מחלוקת כי הנאשם נשא באירוע הנדון סכין, מחוץ לתחומי ביתו.
42. הנאשם טען שרכש את הסכין והסתובב כשהוא מצויד בה, לצרכי הגנה עצמית. בכלל זה סיפר כי החליט לרכוש את הסכין לאחר מקרה בו הקיפו אותו אנשים בטיילת ואיימו עליו "אני חושב שהם היו מהכפר הסמוך, אני פחדתי והייתי אומר תוך שבוע, שבועיים, אני חשבתי לעצמי אם אני באמצע שום מקום ואין שם אף אחד". עוד אישר בחקירתו הנגדית כי הסתובב עם סכין משום שראה נרקומנים בפארק וכלבים מסתובבים "זה היה צירוף של סיבות שאני הרגשתי פגיע" (פ/58).
43. הנאשם רכש אפוא את הסכין, ונשא אותה, כדי שיוכל להשתמש בה במקרה של עימות עם אנשים או כלבים. איני מקבל כי מדובר ב"מטרה כשרה" (סעיף 186(א) לחוק העונשין). בפסיקה נקבע כי החזקת סכין לצורך שימוש בה לצרכי הגנה בהתגלע סכסוך או איום אינה בבחינת "מטרה כשרה" (ע"פ 7969/04 **מדינת ישראל נ' דינצ'יק**, פס' 10 (פורסם באתר הרשות השופטת, 6.9.06)). אחרת, תיסתר מטרת האיסור הפלילי על החזקת סכין שעניינה בהקטנת הפוטנציאל לפגיעות קשות ואף קטלניות במקרי עימות.
44. הדברים אמורים שבעתיים נוכח סוג הסכין שנשא הנאשם. דובר בסכין גדולה ומשוונת, בעלת ייעוד התקפי ברור (סכין שלעיתים מכונה סכין "קומנדו", כנראה בתמונות שהוגשו בדיסק "צילומי הסכין" וכן כת/9). החזקת סכין שכזו מגבירה את הפוטנציאל האמור לפגיעה בגוף ובנפש, ומרחיקה את האפשרות לקבוע כי הצטיידות בה ונשיאתה כדבר שבשגרה היא ל"מטרה כשרה".
45. עוד איני מקבל כי יש לבחון את מטרת ההחזקה של הסכין בהתייחס לשימוש שנעשה בה בפועל במקרה הנדון, להמתת הכלבה שסיכנה את הנאשם. הנאשם לא ידע מראש שיותקף בידי הכלבה, וממילא שלא הצטייד בסכין נוכח צפי קונקרטי לכך שבאירוע הנדון יעמוד בסכנה. הוא נהג לשאת את הסכין עמו, למקרה שיידרש להשתמש בה. הדבר אינו עומד, כאמור, בדרישות הדין לעניין "מטרה כשרה".
46. לבסוף, בנוגע לעתירת ההגנה להימנע מהרשעה בעבירה הנדונה, איני סבור כי יש בפני נתונים שיצדיקו חריגה מהכלל לפיו אדם יורשע בעבירה שביצע. לא הוכחה פגיעה ייחודית או חריגה בנאשם, כתוצאה מן ההרשעה. לכן, אני דוחה את העתירה במישור זה.

סוף דבר

47. הנאשם מורשע בעבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין.
48. הנאשם מזוכה מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
- 49. טיעונים לעונש יישמעו ביום 2.5.16 שעה 14:30.**
50. בהסכמתם, ניתנת הכרעת הדין ללא דיון במעמד הצדדים. המזכירות תשלח אליהם את ההכרעה.

ניתנה היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, בהעדר הצדדים

